

Jeg havde glædet mig meget til at læse denne bog, da jeg var meget begejstret for forfatterens tidligere udgivelse *Drengen der voksede op som hund*. Desværre levede *Født til kærlighed* ikke helt op til mine forventninger. Alligevel kan den være værd at læse.

Det er tydeligt, at videnskabsjournalist Maia Szalavitz og børnepsykiater Bruce D. Perry har noget på hjerte. De beskriver, hvor fundamental vores evne til empati er både på et individuelt, relationelt og samfundsmæssigt plan og fortæller samtidig, hvordan de mener, at empatien er truet i den moderne verden. I bogen indføres vi som læsere grundigt i delvist, hvorfor empatien er så vigtig, og delvist hvad der truer udviklingen af den, hvilket har været meget tankevækkende læsning. Det er tydeligt, de er stærkt bekymrede for denne tendens og ønsker at ændre på dette, og de taler godt for deres sag og med styr på deres fakta. De kommer undervejs også med en række relativt konkrete bud på, hvordan vi kan styrke udviklingen af empati hos børn, både som forældre, men også i skolen og på et større samfundsmæssigt plan.

Det skal nævnes, at bogen er udgivet på engelsk helt tilbage i 2010, og nogle af de aktuelle samfundsmæssige referencer er således i dag lettere forældede. På samme måde er gennemgangen i bogen af den på det tidspunkt nyeste forskning heller ikke up to date, hvilket er en skam. Hvorfor bogen først nu er blevet oversat til dansk, ved jeg ikke.

Bogen består af 13 kapitler, der stort set alle er bygget op således, at de tager udgangspunkt i en konkret case fra en af forfatterens arbejdsliv, som herefter bredes ud. Hver case tjener det formål at belyse empati fra en lang række forskellige vinkler, og forfatterne kommer bredt omkring. Nogle gange for bredt efter min smag, da det til tider kan virke lidt rodet og fragmenteret, ja nærmest tilfældigt, hvor vi lige havner. Mere end en gang havde jeg den tanke, om forfatterens fokus på empati nærmere var en eftertanke i et forsøg på at binde en lang række pointer sammen, som de fandt interessante, mere end det oprindeligt havde været udgangspunktet for bogen.

Hver case suppleres med refleksioner, erfaringer og forskningsresultater. Der trækkes desuden hele vejen igennem på udviklingspsykologien, særligt omkring udvikling af den menneskelige hjerne og vores relationelle kompetencer, hvilket beskrives i mange lærerige detaljer og ad flere omgange. Bogen er hele vejen igennem understøttet af teoretisk viden og forskning, og bogen er således stærkt fagligt funderet og meget grundig. Og det er netop her, bogen ikke helt lever op til mine forventninger. De enkelte cases er spændende, og man fanges let af de levende fortællinger. Det er denne evne til at fortælle og forfatterens evne til at gøre teori levende og relevant, jeg oplever som forfatterens styrke. Men hvor forfatterne i deres tidligere bog formåede at skabe en god balance mellem cases og teoretisk viden, der gjorde det nemt både at forstå og at sluge relativ tung og kompliceret teori, har de i denne bog efter min mening ikke formået at opnå samme balance. Langt de fleste kapitler bliver således meget teoretiske og lange og tunge at læse, og selv om jeg er vant til at læse en del faglitteratur, var det drøjt at komme igennem store dele af bogen. Særligt da jeg nåede til den sidste del, hvor jeg oplevede, at forfatterne gentog de samme pointer igen og igen, så jeg frem til at blive færdig med bogen.

Når det er sagt, indeholder bogen enormt mange interessante og vigtige pointer. Så det kan være værd at bide tænderne sammen, skærpe koncentrationen og gnave sig igennem bogen.

(Dette lettes heldigvis også af, at der ind i mellem er passager, der er letlæselige, og som man nemt fænges af). Det er ikke så få gange, jeg under læsningen har udbrudt: "Orv, det her er godt nok interessant!", og det er sket mere end en gang, at jeg har fotograferet en passage i bogen og sendt til enten kollegaer, venner eller familie. Fx var der en passage om, hvad skærmtid gør ved udviklingen af små børns hjerne, som jeg ikke kunne lade være med at dele med de mennesker omkring mig, der selv har små børn. Jeg har også jævnligt refereret min nye viden fra bogen i forskellige sammenhænge. Så selv om den til tider var drøj at komme igennem, og den ind i mellem kørte lidt i ring, er dette absolut en bog, jeg føler, har gjort mig klogere. Og modsat så mange andre bøger, er det en bog, jeg vil huske.

Overordnet vil jeg sige, at jeg har læst en okay bog. Mange interessante pointer og fortællinger og en del relevant viden. Men den mangler efter min mening noget for at udfylde sit potentiale nå op og blive en alletiders bog som forfatterens første udgivelse.

Af Majken Skjølstrup, psykolog